

„При прѣвземането на Сливенъ владѣеше пълень порядъкъ; отъ имотитѣ на жителитѣ нищо не бѣше бутнато; но самитѣ българи бѣха изпоразнесли повечето нѣща отъ турския лагеръ. Взаимната дружба между жителитѣ и побѣдителитѣ се утвърди още при самото първо срѣщане; първитѣ заявиха, че ако руситѣ не останатъ да владѣятъ тия мѣста, сливенци ще се дигнатъ подирѣ имъ съ женитѣ, дѣцата и покщнината си, и ще запалятъ къщитѣ си при тръгване.

„Най-послѣ, стрѣлбата се прѣкрати, а димътъ потегли изъ дефилето къмъ долината. Само на далеко по стрѣмнитѣ ребра на планинитѣ се забѣлѣзваха ездачи. Азъ, възседнахъ на коня си, бѣхъ се спрѣлъ до едно лозе и прѣзъ плета късахъ незрѣлитѣ още гроздове, съ приятната киселина на които угасяхъ жаждата си. Чухъвъ това врѣме шумоление въ лозето и като се обърнахъ видѣхъ двѣ млади момичета — българки. Ние още отъ зимата, нѣколко мѣсеца наредъ, не бѣхме виждали женско лице. Окото ни до толкова бѣше отвикнало отъ това наслаждение, што сега, като минахме Балканитѣ и влѣзохме въ живописнитѣ долини на България, богати съ бостани, лозя, сѣнчасти гори, лозови градини и най-послѣ съ гостоприемни жители, съ спретнати, красиво облѣчени гражданки, които като разглеждаха новитѣ и стари гости, съ усмивка подаваха на ожаднѣлитѣ конници изворна вода въ изящни стомни и гърненца, — всичко това, казвамъ, бѣше тѣй неочаквено за насъ, че по нѣкога се забравяхме и си мислѣхме, че се намираме въ нѣкое вълшебно царство. . . . .

„Азъ поздравихъ момичетата съ думи и поклони, тѣ се поопопитиха малко, приближиха се и дойдоха най-послѣ чакъ до самия плетъ. Опитахъ се да ги заприказвамъ, но тѣй малко се разбрахме, че на моитѣ нѣколко пѣти повторени въпроси: на кждѣ е извѣстния *арсеналъ* и кждѣ се продава извѣстното по цѣла Турция *Сливенско розово масло* — нищо не отговориха. Само едната отъ тѣхъ, черноока и чернокоса хубавица изтърча и весело ми поднесе една пита. Другата дѣвойка вървѣше и предѣше. Азъ се наведохъ и взехъ отъ ржцѣтѣ ѝ хубавото вретено, което сжщо се отличаваше съ особена изящностъ и вкусъ въ направата си. Тя се засмѣ и ми обясни съ простодушие, че това е нейното оржие: вретеното ѝ е копие, а хурката — пушка, и слѣдъ това поиска да знае, какво нося въ кожената чанта на гърдитѣ си. Азъ я разтворихъ и ѝ показахъ кърпи, мушамички, прѣвързки — тя на часа разбра, че съмъ лѣкаръ и обясни това на приятелката си, която бѣше по-срамежлива отъ нея, тѣй че, когато ме гледаше, въртѣше въ ржцѣтѣ си накиченитѣ си съ парички и дреболии косички. Въ това врѣме дотърча изъ съсѣдното лозе третя дѣвойка